

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/151/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412214114
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Murgaš
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2015:1412214114.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Murgaša a sudcov JUDr. Branislava Krála a JUDr. Barbory Bartekovej, v právnej veci žalobcu: Pohotovosť, spol. s r. o., Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, spol. s r. o., Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné nám. č. 13, Bratislava, o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 3. decembra 2014 č. k. 5C/121/2012-72, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu tohto súdu z 8. októbra 2012 č. k. 5C/121/2012-8 a proti uzneseniu z 2. marca 2015 č. k. 5C/121/2012-106, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa sa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa nepriznáva náhrada trov odvolacieho konania.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 8. októbra 2012 č. k. 5C/121/2012-8 sa **p o t v r d z u j e**.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 2. marca 2015 č. k. 5C/121/2012-106 sa **p o t v r d z u j e**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 175,- eur z titulu náhrady škody a sumy 1.051,08 eur, z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalovanej súd prvého stupňa nepriznal náhradu trov konania.

Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca, ako oprávnený, podal návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému Z. S.Á. na vymoženie sumy 12.360,- Sk s prísl. Vec bola na exekučnom súde vedená pod sp. zn. 23Er/9017/2008. Dňa 6. 5. 2005 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd dňa 30. 5. 2005 vydal poverenie, ktorým poveril exekútora Z.. N. L. vykonaním exekúcie. Dňa 6. 10. 2010 bol exekučnému súdu doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Exekučný súd uznesením z 3. 5. 2012 č. k. 23Er/9017/2008-25 vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vykonaním exekúcie poveril exekútora A.. Q. E.. Žalobca tvrdil, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, keď o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora nerozhodol v zákonnej 30-dňovej lehote v zmysle § 44 ods. 8 druhá veta Ex. poriadku (zák. č. 233/1995 Z. z.). Ďalej žalobca tvrdil, že v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu mu vznikla škoda vo výške 175,- eur. Škoda podľa žalobcu pozostáva z nákladov vynaložených na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70,- eur, z nákladov na udržiavanie a správu informačného systému 40,- eur a z nákladov vynaložených na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- eur a z nákladov vynaložených

na vyhotovovanie urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné, telekomunikačné výdavky a kontrola stavu konania na exekučnom súde vo výške 15,- eur. V súvislosti s výškou škody žalobca uvádzal, že ju stanovil na základe „paušalizácie“ reálnych vecných nákladov, keďže presnú výšku škody by bolo možné určiť iba s nepomernými ťažkosťami. Ďalej žalobca tvrdil, že mu vznikla nemajetková ujma vo výške 1.051,08 eur. Výšku nemajetkovej ujmy žalobca vyčíslil tak, že za rok ide o sumu 663,88 eur (20.000,- Sk), čo mesačne predstavuje 55,32 eur a za celý čas omeškania exekučného súdu s rozhodnutím o návrhu na zmenu exekútora (576 dní) ide o vyššie uvedenú sumu 1.051,08 eur. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že žaloba nie je dôvodná. Exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného v predmetnej exekučnej veci po uplynutí zákonnej 30-dňovej lehoty, uvedenej v § 44 ods. 8 druhá veta Ex. poriadku. Podľa súdu prvého stupňa sa však nie každé nedodržanie zákonnej lehoty automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti súd prvého stupňa poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, na pasívny prístup žalobcu v exekučnom konaní a na konkrétne okolnosti predmetnej veci. Žalobca sa v exekučnom konaní na prieťahy nesťažoval a nepodal ani ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR. Súd v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nie je oprávnený posudzovať prieťahy v súdnom (exekučnom) konaní. Takúto právomoc má iba ústavný súd v konaní o ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy v konaní. Žalobe by však podľa súdu prvého stupňa nebolo možné vyhovieť ani v prípade, že by sa preukázalo, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval. Žalobca totiž nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody a neuniesol teda dôkazné bremeno. V tejto súvislosti súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol: „Pri označení navrhovateľom vynaložených nákladov vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v spornom období nie sú špecifikované konkrétne úkony, jedná sa len o všeobecnú činnosť a nie je zrejma akákoľvek súvislosť s predmetným exekučným konaním, s poukazom na tvrdené prieťahy spôsobené súdom.“ Okrem toho, pôvodný súdny exekútor mal pokračovať vo vymáhaní pohľadávky až do rozhodnutia exekučného súdu o zmene exekútora. Preto v súvislosti s tým, že exekučný súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora v zákonnej lehote, nemohla žalobcovi vzniknúť žiadna materiálna škoda. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd prvého stupňa uviedol: „Samotné vyčíslenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľom, možno pokladať za mechanické odôvodňovanie na základe pomeru z označených nálezov Ústavného súdu SR, ktoré podľa názoru súdu neobstojí, keďže vôbec nezohľadňuje okolnosti toho-ktorého prípadu.“ S poukazom na tieto závery súd prvého stupňa žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietol, že súd prvého stupňa vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti, hoci žalobca riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania. Tým súd prvého stupňa porušil ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Vzhľadom na to, žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd prvého stupňa vykonal, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci súdom prvého stupňa, žalobca v odvolaní uviedol, že súd prvého stupňa ignoroval všetky jeho tvrdenia, týkajúce sa majetkovej škody a v tejto časti je preto napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Súd prvého stupňa odôvodnil napadnutý rozsudok rovnako ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupujú rovnakí účastníci konania, ale v ktorých bol rozdielny skutkový základ. Súd prvého stupňa tak vytvára odôvodnenia rozhodnutí formulárovým spôsobom, čo je neprípustné. Žalobca mienil súdu prvého stupňa predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to najmä znalecký posudok, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Čo sa týka nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobcom napadnutý rozsudok je vnútorne rozporný, pretože súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa stanovil vo veci termín pojednávania na deň 3. 12. 2014 o 10.00 hod. Predvolanie na toto pojednávanie bolo právnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 30. 10. 2014 (viď doručka na č. I. 50). Žalobca sa na toto pojednávanie nedostavil. Podaním, doručeným súdu prvého stupňa dňa 28. 11. 2014 (č. I. 54), žalobca navrhol pojednávanie odročiť z dôvodu, že podal na ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou napadol rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým tento súd nevyhlásil zákonnú sudkyňu v pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. K tomu treba uviesť, že podanie ústavnej sťažnosti,

ktorou žalobca napadol uznesenie odvolacieho súdu zo 17. 10. 2012 č. k. 4NcC/187/2012-14, ktorým tento súd nevyhlásil sudcov súdu prvého stupňa, vrátane zákonnej sudkyne A.. P. R., z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci, nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Naviac, žalobcovi je iste veľmi dobre známe, že ústavný súd jeho ústavné sťažnosti, ktorými v obdobných veciach napadol obdobné uznesenia odvolacích súdov, ústavný súd odmietol z dôvodu nedostatku právomoci na ich prejednanie. Súd prvého stupňa preto nepochybil, keď dňa 3. 12. 2014 pojednával v neprítomnosti účastníkov konania a vo veci na tomto pojednávaní rozhodol.

Zo spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo 17. 10. 2012 č. k. 4NcC/187/2012-14 rozhodol, že zákonná sudkyňa A.. P. R.X. nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci. Vzhľadom na to, nie je opodstatnená námietka žalobcu, že vo veci rozhodol vylúčený sudca.

Je tiež neopodstatnená námietka žalobcu, že súd prvého stupňa odôvodňuje rozhodnutia v obdobných veciach „formulárovým spôsobom.“ Je známou skutočnosťou, že žalobca podal na súdy SR množstvo žalôb, ktoré sa týkajú tých istých účastníkov a ich skutkový základ je rovnaký (oneskorené rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a z toho vyplývajúci nesprávny úradný postup exekučného súdu). Všetky tieto žaloby žalobca odôvodnil rovnako (t. j. „formulárovo“), keď rozdiely sa týkajú iba čísla toho-ktorého exekučného konania, mena súdneho exekútora a obdobia, po ktoré bol exekučný súd v omeškaní s rozhodnutím o návrhu na zmenu súdneho exekútora. Za tohto stavu nemožno vytýkať súdu prvého stupňa, že rozhodnutia v týchto veciach odôvodňuje rovnako, resp. obdobne. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nemožno vyvodiť, že by takýto postup súdu prvého stupňa nebol zákonný.

Pokiaľ ide o vec samu, odvolací súd je toho názoru, že exekučný súd nesprávne úradne postupoval, keď o návrhu oprávneného v predmetnej exekučnej veci rozhodol oneskorene - po uplynutí 30-dňovej lehoty, uvedenej v § 44 ods. 8 druhá veta Ex. poriadku. Argumentácia súdu prvého stupňa nie je v tomto ohľade správna, pretože súd prvého stupňa nevychádzal z § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z., v znení účinnom po uplynutí 30-dňovej lehoty od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora. V tom čase bolo znenie tohto ustanovenia takéto: Právo na náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Súčasné znenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. bolo do tohto zákona vložené novelou vykonanou zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 1. 2013.

Odvolací súd sa však stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca nepreukázal vznik a výšku majetkovej škody. Nie je opodstatnený jeho názor, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia, týkajúce sa majetkovej škody. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvého stupňa vysvetlil, prečo nepovažuje žalobu v časti náhrady majetkovej škody za dôvodnú. Odvolací súd dodáva, že ak žalobcovi, v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, v predmetnej konkrétnej exekučnej veci vznikla škoda, mal ju vyčíslit' v konkrétnej výške. Nie je možné vychádzať z ničím neoverených a nepreukázaných tvrdení žalobcu, ohľadom výšky majetkovej škody. Žalobca totiž výšku škody vyčíslil paušálne, bez viazanosti na konkrétny nesprávny úradný postup exekučného súdu vo veci sp. zn. 23Er/9017/2008. Výška škody tvrdená žalobcom nie je preukázateľná a overiteľná. Inými slovami žalobca škodu nevyčíslil na podklade preukázateľného zníženia jeho majetku, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ale vyčíslil ju paušálne.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, žalobca uvádzal, že situácia vyvolaná nesprávnym úradným postupom exekučného súdu ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca však tieto svoje tvrdenia nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ žalobca tvrdil, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolala u členov jeho riadiacich orgánov a u jeho vlastníkov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, treba poukázať na to, že žalobca nevyužil zákonné možnosti, keďže vydanie rozhodnutia neurgoval a ani nepodal sťažnosť na prietahy v konaní. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu, spôsobenú neprimeranou dĺžkou konania, by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo - chýba tu príčinná súvislosť (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011). Odvolací súd je toho názoru, že vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, najmä vzhľadom na to, že žalobca nepreukázal, že by

nesprávny úradný postup exekučného súdu mal na neho a na jeho činnosť mimoriadne nepriaznivý dopad, je pre žalobcu postačujúcim zadostučinením konštatovanie porušenia jeho práva. Odvolací súd sa tiež stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca v žalobe vyčíslil nemajetkovú ujmu celkom mechanicky, bez akejkoľvek súvislosti s konkrétnym exekučným konaním, spriemerovaním výšky finančného zadostučinenia, priznávaného ústavným súdom v iných - s prejednávanou vecou nesúvisiacich - veciach.

Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a ich náhradu úspešnej žalovanej nepriznal, pretože jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Napadnutým uznesením z 8. 10. 2012 č. k. 5C/121/2012-8 súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť poplatok za námietku zaujatosti 66,- eur, do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Uviedol, že nevzniesol námietku zaujatosti, a preto nie je povinný zaplatiť súdny poplatok. Poukázal na to, že v žalobe uviedol skutočnosť preukazujúce fakt, že Okresný súd Bratislava IV vo veci nemôže konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 O. s. p.). Preto mal súd prvého stupňa postupovať v zmysle § 12 ods. 1 O. s. p. a požiadať príslušný krajský súd, aby prikázal vec na prejednanie inému súdu toho istého stupňa. Ide tu o nutnú delegáciu. Ďalej žalobca v odvolaní namietol, že predmetom konania je náhrada škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom a toto konanie je od poplatkov oslobodené podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Zo spisu vyplýva, že žalobca v žalobe uviedol, že pridelenie veci niektorému zo sudcov Okresného súdu Bratislava IV by porušilo jeho právo na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom, pretože podľa rozvrhu práce na súde neexistuje sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý. Preto žalobca v žalobe požiadal, aby nadriadený súd prikázal predmetnú vec inému súdu, pretože sudcovia Okresného súdu Bratislava IV sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania.

Z toho je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca v žalobe namietol zaujatosť všetkých sudcov Okresného súdu Bratislava IV. Vznesenie námietky zaujatosti je poplatkovým úkonom (pol. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov) a jeho poplatníkom je žalobca (§ 2 ods. 1 písm. a/ zák. č. 71/1992 Zb.). Preto súd prvého stupňa postupoval správne, keď napadnutým uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za vznesenie námietky zaujatosti vo výške 66,- eur. K odvolacej argumentácii žalobcu treba uviesť, že nutná delegácia v zmysle § 12 ods. 1 O. s. p. je vždy dôsledkom vylúčenia všetkých sudcov súdu v zmysle § 14 O. s. p., pričom k ich vylúčeniu dôjde buď na základe námietky zaujatosti, vznesenej účastníkom konania alebo na tom základe, že samotní sudcovia sa cítia byť vo veci zaujatí (§ 15 ods. 1 O. s. p.). Inými slovami, keďže sudcovia Okresného súdu Bratislava IV sa sami vo veci necítili byť zaujatí, návrh žalobcu na nutnú delegáciu v zmysle § 12 ods. 1 O. s. p. musel byť z jeho strany podmienený vznesením námietky zaujatosti všetkých sudcov tohto súdu. Paradoxne sám žalobca aj v odvolaní celkom jednoznačne formuloval námietku zaujatosti sudcov Okresného súdu Bratislava IV.

Konanie o náhradu škody, spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je síce oslobodené od súdnych poplatkov, v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zák. č. 71/1992 Zb., ale vecné oslobodenie od súdneho poplatku podľa tohto ustanovenia, sa nevzťahuje aj na súdny poplatok za vznesenie námietky zaujatosti podľa pol. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov. Vecné oslobodenie účastníka občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 71/1992 Zb. sa vzťahuje iba na súdny poplatok za žalobu, za odvolanie, dovolanie, návrh na obnovu konania, výkon rozhodnutia a exekúciu (viď uznesenie Ústavného súdu SR z 30. 3. 2011 sp. zn. II. ÚS 124/2011).

Z toho vyplýva, že napadnuté uznesenie je vecne správne, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Napadnutým uznesením z 2. 3. 2015 č. k. 5C/121/2012-106 súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie 20,- eur do 15 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil. Poukázal na to, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie. Namietol, že spoplatnenie podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa týka iba žaloby, nie však odvolania. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/39/2007. Napokon žalobca v odvolaní uviedol, že konanie sa začalo pred 30. 9. 2012 a preto v zmysle § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. treba vec posúdiť podľa tohto zákona v znení platnom do 30. 9. 2012.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 6 ods. 2 prvá a druhá veta zák. č. 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Povinnosť žalobcu zaplatiť poplatok za odvolanie vyplýva z druhej vety citovaného ustanovenia, i keď v samotnej pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa odvolanie neuvádza.

Pol. 7a Sadzobníka bola do zákona č. 71/1992 Zb. vložená zákonom č. 286/2012 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. 10. 2012. Keďže pre účely zákona č. 71/1992 Zb. treba konaním rozumieť konanie na jednom stupni, žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie iba za predpokladu, že by odvolanie podal do 30. 9. 2012. Podal ho však až dňa 5. 2. 2015. Odvolací súd nie je viazaný rozhodnutiami prvostupňových súdov, na ktoré žalobca poukazoval v odvolaní. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/39/2007, toto sa prejednávanej veci netýka, pretože jeho právny veta znie, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov, sa súdne poplatky nevyberajú. Konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je však v Sadzobníku súdnych poplatkov uvedené.

Z toho vyplýva, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je vecne správne, a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.